

Mesterlige, lidenskabelige og uforlignelige rolleindsatser!

17. november 2011 af [oliver](#)
Af Maiken Sonne

Teaterstykket Titel: I SALOMONS LANDv
Teater: Café Teatret
Spilleperiode: 12. november – 17. december

Stjerner fra 1-6: ***** (6 ud af 6)

VORES MENING

"Et barn vejer ca tra kilo fra fødslen, dem har det fra sin mor, de efterfølgende er, hvad det tager på i kærlighed, hvor meget vejer kærlighed?" Citat fra I Salomons Land.

Det er svært at vide, hvilket ben man i nutidens samfund skal stå på, hvis man som manden i stykket er den "ikkefødsende" part af de to forældre: hvilke rettigheder har man idag og hvilke rettigheder havde man førhen...

I Salomons Land handler om en far (**Tom Jensen**), der er nået en alder, hvor han ønsker sig et barn så brændende, at han er parat til at ofre næsten hvad som helst. Helt på samme måde har hans kæreste Pia (**Louise Meritz**) det ikke, men det lykkes dem, på trods af alvorlige forskelligheder, alligevel at blive gravide. Stykket følger herefter mandens mere eller mindre ensomme rejse igennem graviditeten og bagefter. Samtidig er der en ældre dame (**Maria Stenz**), som fortæller anekdoter om børn og deres forældre helt tilbage fra 1920.

Dette stykke er simpelthen et af de bedste og mest intense stykker, jeg har set igennem hele mit liv. Scenen er sat, og det er i det lille cafeteater, hvilket med sin størrelse gør stykket så meget desto mere bevægende. Jeg både græd, men så sandelig osse grinede mig igennem en time og tyve minutters seriøs samfunds og kønsrolle kritik. Netop at stykket også formår at løfte en med humoristiske indslag, gør den tunge problematik, det tager op, meget mere let fordøjelig. Det kommende og gående underlægningsmusik samt lys, der illustrerer mandens tanker og følelser, er perfekt iscenesat. Scenen er spartansk indrettet, og der lægges mest vægt på rolleindsatserne på den. Og netop de tre skuespillere gør det så uforligneligt godt, at det at se dem kæmpe rører én dybt ind i sjælen, specielt den mandlige hovedrolleindehaver: **Tom Jensen** får en til en gang imellem at være på nippet til at knibe sig selv i armen... Er det nu stadigvæk en fiktion? Eller er det en rigtig person, jeg sidder overfor?

Det er en tung problematik, stykket tager op: Hvem favoriserer nutidens samfund som barnets forælder? Og jeg synes det er godt og vigtigt at det bliver gjort.

Tilbage er blot at sige: Se stykket, se det. Og bliv en kæmpemæssig intens oplevelse rigere, men så sandelig også klogere!

I SALOMONS LAND Af Emmanuel Limal

Når først parforholdet har udviklet sig til en kampplads, er der ingen vindere eller fremtid for parret. I stedet udkæmpes krigen mellem to sårede mennesker der hver især forsøger at fastholde deres version af sandheden. Det er aldrig et kønt syn når drømmeverdener kolliderer og slet ikke hvis der er børn involveret.

Manden – det moderne offer

Det er tydeligt at forholdets sammenbrud og dets konsekvenser her fortolkes og forsvares gennem mandens prisme. I takt med at han reducerer kvindens rolle i parforholdet til avlsdyr, marginaliserer hun ham til donor for derpå at leve videre som alenemor. Således bliver det hans magtløshed, frustration og tab vi gennemlever og sympatisere med gennem hele forestillingen.

Ligestilling for mænd

Faderrollen fremstilles ikke blot på lige fod med moderens men udstilles som den svage part i den moderne verden. Der hvor mænd ikke blot opfatter graviditet som en uheldig sideeffekt ved usikker sex, men det direkte formål med akten selv. Magtkampen mellem kønnene perspektiveres via fragmenter fra kønskampens første store slag – *fri abort*.

☆☆☆☆☆ Indpakket i sort humor og skæve pointer disses parforholdets usagte regler, og alt imens de to aktører slår løs på hinanden reduceres de til fremmede i hinandens liv. Det er smart, effektivt og overbevisende. Men selvom scenografien er effektiv, budskabet tydeligt og problemet virkeligt nok så gribes jeg dog ikke af afmagten. I stedet er det Tom Jensens udlægning af et menneske i smerte der er den direkte årsag til mine fem stjerner. Drømmen om kernefamilien er ikke længere forbeholdt kvinderne, mens de dog er de eneste der kan føde børnene. Det er her magtkampen mellem kønnene tipper og jura reduceres til ord på papir. Hvis I overvejer at få børn eller just gennemlevet en skilsmisse bør stykket nok undgås, mens alle andre vil få en fornøjelig og eftertænksom oplevelse på kælderscenen ved CaféTeatret.

Af *Thor Kristjan Kidmose*.

Forestillingen blev overværet ved [CaféTeatret](#) lørdag d. 12. november. Du kan se selv samme [forestilling](#) frem d. 17. december. Instruktør: Kamilla Bach Mortensen. Scenograf: Ingvild Rømø Grande. Medvirkende: Tom Jensen, Louise Mieritz og Maria Stenz. Foto copyright Nicki Knappe. . Du kan følge anmeldelserne fra forbrugermania via dette [RSS feed](#), eller følg med via [facebook](#). Siden er optimeret til læsning på mobiltelefoner, du kan også følge med via [Twitter](#).

Posted 4 days ago by [Thor Kristjan Kidmose](#)

[Søg efter anmeldelse](#)
[« Tilbage](#)

Store følelser i et lille rum på Café Teatret - når småt rimer på hjerteskerende godt

af Louise Nabe

I Salomons Land

Café Teatret

12.11. - 17.12.2011

Gå ned ad en trappe og hen ad en gang. Her finder du endnu en trappe – lille, smal og stejl. Gå ned ad den og du kommer ind i, hvad der må være et af Københavns mindste teatterrum. Her er ikke mange pladser og scenen er lige der foran dig. Uden beskyttende afstande, orkestergrav eller forscene. Her i dette lidt trange rum udspiller sig en tvekamp mellem en mand og en kvinde. En kamp om et barn og om, hvad der er (og bør) være rigtigt og retfærdigt. Det er intimteater i ordets bogstaveligste forstand og det går tæt på – på den gode måde, forstås – både i fysisk og psykologisk forstand.

To mand frem ...

En mand (Tom Jensen) vil gerne have et barn med den kvinde (Louise Mieritz), han elsker. Det er – i hans optik – den smukkeste måde at vise hende, at han vil hende og kun hende. Men hun vil ikke have et barn. I hvert fald ikke til at begynde med. Hun vil hellere giftes for at være sikker på, at han vil hende for hendes og ikke et barns skyld. Men så bliver hun gravid alligevel og finder ud af, at hun gerne vil have barnet ... men ikke manden.

Så i stedet for at se sin drøm om en familie gå i opfyldelse, må manden kæmpe for retten til overhovedet at se sit barn. En kamp, han er dømt til at tabe – i hvert fald som reglerne og loven ser ud i dag. Og det er unægtelig en problematik, der sætter tankerne i gang. Også efter at den stejle trappe igen er forceret på vejen tilbage til virkeligheden.

Teater i enkel, ligefrem og nærværende rammer

Det er en tvekamp af dimensioner, der udspiller sig mellem manden og kvinden. Eller rettere: En boksekamp. For den lille scene er indrettet som en boksering, hvori parret mødes i deres vej brudt og afgrunden. Den scenografiske løsning tilfører forestillingens første del et let ironisk islæt, der med et element af galgenhumor udstiller de to menneskers vej fra samliv og samvær til adskillelse og fremmedgørelse. Tom Jensen og Louise Mieritz spiller de to karakterer med et nærvær og umiddelbarhed så man næsten glemmer, at det ikke er virkelighed det her – og understreger samtidig forestillingens centrale spørgsmål, der desværre er mere virkelige end de burde være.

Især Tom Jensens portræt af en mand, der brændende ønsker sig en familie, men som må se sin drøm gå til i en kamp mod bureaukrati, reglementer og – ikke mindst – sin (tidligere) elskede for at få lov til at se sit barn, er med til at give forestillingen sin seværdighed: Igennem ham bliver det særligt tydeligt, hvor absurd mennesker kan behandle hinanden, og som publikum bliver man revet med på hans rejse fra glad og forelsket til ekstatiske nybagte vordende far og til hans stigende fortvivelse og frustration over at måtte kæmpe mod systemet og for sin ret. Det er tankevækkende, debatskabende og godt teater, der følger med op ad trappen og ud i virkeligheden. På Café Teatret rimer småt på hjerteskerende godt – ganske enkelt.

Dramatiker: Emmanuel Limal
 Iscenesættelse: Kamilla Bach Mortensen
 Scenografi: Ingvild Rømo Grand

Medvirkende: Louise Mieritz, Tom Jensen, Maria Stenz

[FORSIDE](#)
[ANMELDELSER](#)
[LINKS](#)
[KONTAKT](#)

Foto: Nicki Knappe

Nicki Knappe

www.teateranmeldelse.dk

Ansvarlig Bjarke Eijgendaal

kontakt: teater@teateranmeldelse.dk

Giv slip på dit barn! En taberkamp

Der er indædte følelser på spil, når CaféTeatret sætter far og mor i bokseringen. En tiltrængt opvarmning til den kommende revision af forældreansvarsloven.

TEATER

CaféTeatret: I Salomons land. Tekst: Emmanuel Limal, oversat af Jesper Kjær. Iscen.: Kamilla Bach Mortensen. Scen.: Ingvald Rama Grande. Til 17. december.

Hvor meget vejer kærlighed?». Vel at mærke den kærlighed, man giver til sit barn.

Det er et kropumuligt regnestykke, den herboende franske dramatikerkonstner Emmanuel Limal har kastet sig ud i med en tungtvejende følelsesbasker af et skilsmissemadrama, hvor mand og kvinde kæmper om deres barn. »Et barn vejer cirka 3 kilo fra fødslen, dem har det fra sin mor. De efterfølgende er, hvad det tager på i kærlighed». Så hvem af forældrene har givet mest kærlighed? Og har dermed mest ret til barnet?

Tom Jensen og Louise Mieritz begiver sig ud i en regulær kamp med boksehandsker. Instruktøren Kamilla Bach Mortensen understreger håndfast den sorte humor i det prisvindende stykke: Alle de måder mand og kvinde kan gå fejl af hinanden på. Hele registret af svigt og længsel, jalousi og smerte, med diverse finter, fuldtæffere og forbiere.

Klart nok har kvinden en hjemmebanefordel. Til gengæld er manden først ude med sit heftige ønske om at blive far – point for overraskelsesangreb. Men prompte har hun paraderne fremme: Er det nu bare hendes livmoder, han vil have? For så vil hun selv overtage deres spæde barn. Slam!

HELT GALT går det for manden i kampen for retten til sit barn, da sagen overgår til myndighederne. Et kaffask magtsystem, hvor boksehandskerne afløses af døre, der smækker i hovedet på ham, fra sagsbehandler til sagsbehandler. Til sidst ender han som totalt ringvrag.

Tom Jensen har lige så stor en sårbarhed, som han har gøglende gejst og desperat råstyrke – en stærk præstation. Afmagten lyser ud fra hans tomme favn. Fuck al den snak om barnets tarv og fædrenes ret i den opreklarede forældre-

ansvarslov. Her står en moderne tabermand som den rene smertensmand.

Det trækker stykket i betænkelig retning af et sort-hvidt offerdrama, at kvinden er linet op som en rent følelsesstyret størrelse, der misbruger sin modernagt-heldigvis er Louise Mieritz kvinde for at tilføre de tiltrængte nuancer i sit spil. Men på godt og ondt lyser det ud af forestillingen – med al dens følelsesstyrke og lidt uforløste, strittende form – at dramatikeren selv har været der, ude i tovene.

Det har jeg også og kan til ulidelighed genkende hele dynen af desperation og afmagt, sorg og vrede. En kvælende følelse af at være prisgivet en partner i eks-kærlighedens navn og samtidig være i et blindt systems vold. Og til hvad nytte i noget, der på forhånd ligner en taberkamp? Den egentlige taber er og bliver selve barnet, den lille kludedukke, som de to i styk-

I KAMPZONEN.

Der er følelser og primathyl i omløb, når Tom Jensen dyster med Louise Mieritz i en ueløselig fight: Hvem har mest ret til barnet?

Foto: Nicki Knappe

kets stærkeste scene hiver og slider i. Er det da mest kærligt at give slip?

Stykkets titel, 'I Salomons land', sigter til kong Salomons dom over to kvinders strid om et barn, kendt fra Brechts 'Den kaukasiske kridtcirkel': Giv slip, eller barnet bliver kløvet i to med et sværd. Således finder man frem til, hvem der er en kærlig forælder.

Det er det afkald, som Maria Stenz' figur, som tilbagetrukket vidne til kampen, repræsenterer. Som barn blev hun givet væk til en forbigående mand, da hendes mor stod for at skulle transporteres til en koncentrationslejr. Men skal vi virkelig helt derud som parallel til tab af forældremyndighed i dag? Noget af et overbud. Det lykkes da heller ikke rigtig at få denne tredjeperson integreret i dramaet. Men hun giver kampen et tiltrængt perspektiv, en følelse af, at historien gen-

Et urgab af tomhed åbner sig, når barnet er ude af ens hænder

tager sig. Et bud på, hvorfor kampen i dag kan blive så indædt. Selvfølgelig handler kampen for og om et barn også om egoisme, krænket kærlighed og krav om retfærdighed. Men der er også mere primitive han- og hundyrdrifter på spil, hvor det slet og ret virker naturstridigt at give slip på sin unge. Den kan fornuften og den nuværende forældreansvarslov ikke gabe over. Et urgab af tomhed åbner sig, når barnet er ude af ens hænder.

Der er 300.000 skilsmissebørn derude, med dertilhørende forældre. Heldigvis er det langt fra alle, der ender ude i Salomons land. Men CaféTeatret har hermed varmet godt op til den nye revision af forældreansvarsloven. Så barnet ikke fortsat skal ligge tilbage i arenaen som en sønderlidd kludedukke.

MONNA DITHMER
monna.dithmer@pol.dk

TEATERANMELDELSE – KÆRLIGHEDENS SLAGMARK

by [Psykologi](#) on Thursday, November 17, 2011 at 3:58am

Anmeldt af: Jannie Sundgaard Kristensen

Hvor meget ville du give afkald på i kærlighedens navn? Og hvor forsvinder den kærlighed hen, som bliver givet men ikke modtaget?

Boksehandskerne er på. De står i hver deres ringhjørne. Det unge par ser intens hinanden i øjnene. Kampklare og beredte. Dramaet, der udvikler sig i bokseringen, er usminket og virkeligt. Det moderne parforhold i det moderne samfund, hvor hver især først og fremmest tænker på sig selv. "Jeg har brug for..." er ord, der flittigt slynges i hovedet på den anden, mens kampen mellem en mand og en kvinde, som vil det hele, spidser til. For hvad er det egentlig, vi vil med livet og med hinanden? Vi taler – ikke til hinanden, men forbi hinanden. Vi gør ting i kærlighedens navn og forstår ikke, hvorfor den anden ikke forstår det. I vores iver for at leve op til samfundets roller og samtidig gøre os fri, mister vi os selv, men måske først og fremmest hinanden og kærligheden forsvinder. Hvorhen? Måske til Salomons land – stedet for kærlighed, som ikke bliver modtaget. Og stedet for mennesker, som giver afkald på den største kærlighed – i netop kærlighedens navn. Se stykket for eftertankes skyld. Det er livets barske realiteter helt tæt på formidlet gribende og ægte uden omsvøb. * * * * (4 ud af 6 stjerner)

Information:

"I Salomons land"

Cafeteatret, Skindergade 3, København

Af: Emmanuel Limal

Instruktør: Kamilla Bach Mortensen

Medvirkende: Louise Mieritz, Tom Jensen og Maria Stenz

Spilleperiode: 12. november til 17. december 2011

Link: www.cafeteatret.dk

